Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 137

Publicació dels EMD de Catalunya i Menorca

Estiu 2019

"Jesús pujà llavors
a la barca,
i els seus deixebles
el van seguir."
(Mt 8,23)

Cala de Menorca
La fotografia és gentilesa de Conxita Giró

» Sumari

3 Editorial
/ L'Esperit mai no està de vacances

4/7 Veu de l'Equip Responsable
/ DÉU CAPACITA ALS QUE TRIA
/ Ser cristians i compartir la fe, també a l'estiu

8/13 Lletra de l'ERI
/ Carta de Abril de 2019
/ Abril del 2019

13/14 Veu dels consiliaris
/ Trobada de consiliaris del Sector de Barcelona
/ Els Equips de la Mare de Déu, una família per créixer!

15 Notes del Secretariat

16/29 Vida del Moviment:
/ A reveure!
/ Retiro en Vallvidrera, los días 8 y 9 marzo de 2019
/ Recés de pregària, misericòrdia i espiritualitat
/ Recés del Sector H de Barcelona del 30 i 31 de març de 2019
/ Recés del Sector H del 30 i 31 de març de 2019
/ Reflexió personal del recés del Sector H fet a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi – Sarrià de Barcelona
/ Sortida de final de curs a Sant Joan de Missa (Menorca)
/ Final de curs dels Equips de la Diòcesi de Tortosa
/ Trobada de final de curs del Sector Vallès

30/33 Veu dels Equips
/ in memoriam Àngel Maculet Bosch
En Miquel León Floro,
/ Trobada nacional dels ENS Joves 2019
/ Moltes felicitats!!!!
/ Cooperació amb els refugiats a Grècia

34 Pare Caffarel
/ L'oració, un do de Déu

35 Veu dels EDIPS
/ Amb les motxilles a sobre...

36/37 Pregàries al vent

38/39 Pensaments per créixer

40/41 Llibres
/ Un convent al descobert : Caputxins d'Arenys de Mar
/ Amor esponsal, de Josep Massana
/ He viscut tan poc!, d'Eva Heyman
/ Contes des de la presó, d'Oriol Junqueras

42/43 Conte
/ El rei que volia ser gran

39 Crítica de cinema
/ La aparición

46 Tweets del Papa Francesc

47 JORNADA DE FORMACIÓ PER A RESPONSABLES D'EQUIPS A CASTELLDEFELS

Publicació dels EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:
EMD de Catalunya i Menorca
Edifici de la Parròquia de Sant Isidor
C/ Urgell, 176, 2n 08036 Barcelona
Tel. 934 675 551
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat
Horari del Secretariat:
Dimarts de 10 a 12 h
Compte corrent EMD ('la Caixa'):
ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD:
Catalunya i Menorca:
Agustín Labrador i Victoria García
victagus@gmail.com
responsables.regionals@emd-cm.cat

» Equip de revista:
Lourdes Gabarron
Xavi Ibars i Lupe Gordillo
Xavier Aixendri i Maria Lluïsa Muñoz
Xavier Pérez i Meritxell Plana
Joan Vergé i Conxita Giró

» Per a publicacions:
revista@emd-cm.cat
joan.verge@josoc.cat

» Disseny i impressió:
Publicitat Tafaner, S.L.
Tel. 977 881 050
eltafaner@eltafaner.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 137 - ESTIU 2019

Les opinions expressades en els articles són les dels seus autors.

» L'Esperit mai no està de vacances

Aquest és el lema proposat pels EMD d'enguany. Es refereix a l'Esperit Sant, però també al nostre esperit. Que tot i les vacances d'estiu, que signifiquen relaxament i dispersió, cal que estigui alerta. Ben conscient del present que ens envolta. Dels problemes de la societat a què pertanyem. I de la nostra construcció interior. I la nostra relació amb els altres. I amb el Déu.

El Tema d'aquest curs ha fet incís en la Participació. I ens ha animat a valorar i revisar-ne amb l'equip els diferents punts. Com d'important n'és la Pregària Conjugal. Una pregària que ens uneix davant del Senyor. O la pregària individual, que mai no hem de negligir.

Amb el Deure d'Asseure's, se'ns recorda que, tant o més important que parlar, és saber-nos escoltar. No donar mai per sabut el que dirà l'altre. Cal saber-nos escoltar amb el "cor". És també un diàleg d'amistat, que ajuda l'altre a sentir-se acollit, valorat i estimat. **Saber comunicar-nos és vital.**

La Regla de Vida ens ajuda a avançar amb plena llibertat a la crida de Déu d'una forma conscient. Escollida per un mateix, que es compromet a seguir-la davant l'equip. O davant la seva pròpia consciència. Ens ajuda a **ser** per poder **actuar**.

El Retir Anual ha estat un dels bastions més ferms dels EMD. I ha estat un dels principals Punts d'Esforç d'aquest any. El retir de quaresma dels EMD del Sector de Barcelona, tal com ho expliquen els nostres responsables, Agustín i María Victoria, ha estat una "gran i grata sorpresa", ja que hi van assistir matrimonis joves amb els seus fills petits. Un testimoni de la renovació i pervivència del nostre Moviment. "Després de l'Eucaristia, ens vam reunir en diversos grups per compartir les vivències del retir i adonar-nos de la riquesa que suposa poder viure la fe en matrimoni i en equip".

Sí, viure la fe en equip és el que dona sentit al nostre Moviment. Viure-la en parella, dona sentit a la nostra vida conjugal.

Bon estiu!

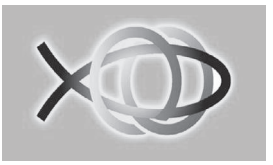

www.emd-cm.cat

» DÉU CAPACITA ALS QUE TRIA

Hem estat a Madrid en una de les 3 reunions anuals que tenim, en què tots els responsables regionals ens trobem amb els superregionals i el seu equip de suport, i en les que comentem les dificultats, les alegries i les vivències de cada regió. En les que posem en comú les nostres iniciatives i projectes, i compartim la il·lusió i l'entusiasme per tenir cura de la gran família que Déu ens ha encomanat durant aquests 4 anys de servei i per continuar la tasca de seguir estenent el Regne de Déu mitjançant aquest camí que són els Equips de la Mare de Déu.

En aquesta ocasió, a més hem participat del canvi de responsabilitat superregional, l'Alberto i la Mercedes han acabat aquests cinc anys de servei i donen pas al Pedro i la Rocío (us convidem a veure Facebook on hem publicat les fotos). Ha estat molt emotiu, perquè, encara que és evident que són anys d'esforç i de treball, també és veritat que són anys de molt creixement personal i espiritual. Són anys en els que d'una manera especial es fa viu l'Evangeli en el nostre dia a dia, perquè Jesús ens va dir al llarg de la seva vida, que una de les línies mestres de la nostra vida, hauria de ser el servei als altres per amor. Un dels grans encerts del pare Caffarel va ser limitar aquests serveis de responsabilitat a un temps determinat, per donar l'oportunitat a tothom de poder gaudir d'aquest regal, que us ho assegurem que n'és, encara que des de fora moltes persones ho puguin veure com una càrrega. Tots els que hi érem aquest cap de setmana, a Madrid, coincidíem en els nostres comentaris i també ho vam poder constatar,

perquè els que ho deixen, tot i el cansament pel camí recorregut, ho deixen amb pena, perquè saben que és tant el que es viu... També comentava Javier Grande, consiliari superregional, que l'Alberto i la Mercedes són tan diferents, les seves maneres de treballar i de ser són tan diferents, i no obstant això treballen formant un equip perfecte, perquè l'Esperit Sant els ha concedit el do de la complementarietat exemplar.

Perquè Déu, capacita els que tria, no tria als capacitats. Déu crida i Déu et dóna la força per dur a terme la missió per a la qual t'ha cridat, d'això no hi ha cap dubte, ho hem vist en l'Alberto i la Mercedes com a responsables superregionals, i també en un altre matrimoni que ha prestat el seu servei durant aquests 5 anys, amb 4 fills petits, un dels quals amb paràlisi cerebral, i sempre, durant tot aquest temps, els hem vist en aquest servei, amb alegria, amb un somriure i sense cap queixa de cansament. Hem pogut constatar que Déu sempre és present, i que si et crida a una responsabilitat és perquè Ell et donarà la força i l'energia per dur-la a terme. Confiem en Déu!

I per cloure, donem les gràcies tant a l'Alberto i la Mercedes per aquests cinc anys de lliurament i servei al Moviment, com al Pedro i la Rocío pel seu Sí a aquest període de responsabilitat que ara comencen. ¡Us demanem a tots vosaltres que els tingueu presents en les vostres oracions, perquè l'Esperit Sant els guiï i els il·lumini!

Agustín Labrador i Victoria García
Responsables dels EMD de Catalunya i Menorca

» Ser cristians i compartir la fe, també a l'estiu

Una de les qüestions més tristes que pot experimentar una persona és la de no trobar sentit a la seva vida, i a més sentir-se sol.

Quina joia saber i experimentar que la teva vida té un sentit, una finalitat, uns objectius pels que pots viure, treballar, superar obstacles, mirar endavant, estimar i sentir-te estimat.

Recordo un petit llibre del gran teòleg Karl Rahner, que anava responent a diferents preguntes que uns joves li feien. El títol del llibre era ***Tinc un problema***, i algunes de les qüestions que li plantejaven eren les següents: On és la felicitat?; M'enfado moltes vegades per qualsevol cosa; ¿Donar gràcies a Déu... havent-hi tanta misèria?; Pregar, em costa molt; La vida de cada dia és una tortura; Gairebé mai penso en Déu; Es pot ser nen i adult a la vegada?; Tinc por a l'hora de prendre decisions importants; Per estimar Déu no em fa falta l'església; Paralitzat pel pessimisme; La vida és com una escalada; Molts bons propòsits, però a l'hora de la veritat...; No puc estar sol; Per què a mi m'ha tocat ser jo?... i moltes altres qüestions. Nosaltres hi afegiríem les nostres.

Sí, la meva vida, **la nostra vida té sentit, però ens cal cercar-lo cada dia** en nosaltres mateixos, en la nostra relació amb les altres persones i les coses que tenim a l'entorn. Però,

a més i per damunt de tot, en Jesús el Crist que ve al nostre encontre i ens il·lumina en el camí de la nostra existència. Ell ens diu que no estem sols, que hem estat constituïts amb capacitat per estimar, que Ell ens estima, i tenim (ben segur) moltes persones que ens estimen. És veritat que tenen les seves mancances, com nosaltres, però també procuren estimar.

Som cristians, se'ns ha donat a conèixer l'amor de Déu, l'hem de viure i no podem sentir-nos mai sols. Crist ens acompanya sempre, i son moltes les persones que fan camí al nostre costat. Persones que amb les seves limitacions volen anar endavant, deixant-se guiar per la Bona Nova de Jesús i ho procuren manifestar amb fets.

Hem de compartir la nostra vivència cristiana de manera oberta i generosa. El gran regal de l'amor rebut no és per a nosaltres tots sols, sinó per regalar-lo als que tenim al costat. Ens necessitem, ens complementem, formant comunitat (Església).

Aquest estiu, procurem fer-ho, amb els de casa, amb els amics. No cal que ens fem moltes preguntes i tinguem resposta per a tot, o que ens regalem coses. Regalem-nos amistat, vida, fe, esperança, consol, alegria, pregària, pau, i segur que creixerà la nostra condició de cristians i el nostre sentit de comunitat. Compartirem la fe i l'amor.

Mn. Josep Serra i Colomer
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» Carta de Abril de 2019

Ricardo Londoño Domínguez
Consiliario del ERI

En medio de la abundancia de acontecimientos eclesiales durante el primer trimestre del año, quiero referirme a dos muy significativos: la JMJ Panamá 2019 y los 80 años de aquella memorable reunión que está en el origen de los ENS.

Tuve la providencial oportunidad de acompañar algunos grupos y comunidades de jóvenes participantes en la JMJ. Una experiencia valiosa e interesante que reaviva la fe de muchos, fortalece la de otros y ofrece, para algunos, la posibilidad de replantearse sentidos de vida.

La presencia del Papa Francisco y su palabra, despierta el entusiasmo de muchísimos creyentes y nos anima a todos en el camino de seguimiento al proyecto del Reino predicado por Jesús.

De entre los valiosos discursos pontificios quiero extractar algunas frases significativas: "No hemos inventado la Iglesia, ella no nace con nosotros y seguirá sin nosotros. Tal actitud, lejos de abandonarnos a la desidia, despierta una insondable e inimaginable gratitud que lo nutre todo."- dice el Papa a los obispos centroamericanos cuando los invita a Sentir con la Iglesia. Una invitación que nos toca, de alguna manera, a todos los bautizados.

A los jóvenes en Metro Park les dijo: "Es imposible que alguien crezca si no tiene raíces fuertes que ayuden a estar bien sostenido y agarrado a la tierra." Y, lo dijo, convocando a los mayores a cuestionarnos sobre lo que estamos ofreciendo a los jóvenes. Habría mucho más. Pasando al segundo acontecimiento, la celebración de los 80 años de la primera reunión del Padre Caffarel y los matrimonios iniciales ha sido un momento muy emotivo y muy significativo en la vida de nuestro Movimiento.

Las noticias y las abundantes fotografías de miles de equipos a lo largo y ancho del mundo, nos muestran que la semilla que se sembró en 1939 ha ido produciendo fruto en los corazones y los espíritus de muchos matrimonios y sacerdotes. Y, al pensar en el esquema propuesto para desarrollar la reunión, vuelvo al Papa Francisco que, repitiendo unas palabras de san Oscar Romero, recordó: "El cristianismo es una Persona que me amó tanto, que reclama y pide mi amor. El cristianismo es Cristo".

Ha sido hermoso constatar cómo en los diversos países se ha vivido esta conmemoración. Ha sido muy significativo hacer memoria agradecida de la obra de Dios a través de tantas y tantas personas que, desde el comienzo, han decidido tomar en serio el seguimiento a Jesucristo en un Movimiento de Iglesia.

Historia cargada de fe, de esperanza y de amor. Historia que se ha ido tejiendo en tiempos y lugares y que hoy puede reconocerse en esa gran familia que formamos todos los equipos del mundo. Ha sido conmovedor escuchar y recoger los innumerables testimonios de lo que ha significado en el seno del Movimiento, este bello acontecimiento.

Demos gracias a Dios que ha querido manifestarse para nosotros en algo tan concreto como la invitación a caminar hacia la santidad en los Equipos de Nuestra Señora. Que Él los bendiga.

P. Ricardo Londoño Domínguez
Consiliario Espiritual del ERI

» Abril de 2019

Benvolgudíssims amics equipistes,

El dia següent de la trobada internacional de Fàtima, el 21 de juliol de 2018, vam començar el nostre servei com a matrimoni membre de l'Equip Responsable Internacional (ERI), al servei del nostre Moviment, encarregats de l'enllaç de la zona Euràfrica. La nostra primera activitat va ser contribuir, amb els altres matrimonis nous membres de l'ERI, a la sessió internacional de formació de Fàtima del 21 al 23 de juliol de 2019.

Va ser una gran alegria per a nosaltres conèixer noves parelles i consiliaris espirituals de totes les llengües i cultures, de molts països de tot el món que van anar a participar en la sessió de formació, i a preparar-se per a respondre a la crida del Moviment assumint una responsabilitat en el futur.

Així doncs, vam tenir l'oportunitat de posar-nos a l'escolta de les inquietuds de les parelles que estan cridades a prestar un servei al nostre Moviment, en un context d'internacionalitat.

Agraïm al Senyor que confiï en nosaltres, cridant-nos per a exercir una responsabilitat com a membres de l'ERI, gràcies al discerniment de To i Zé i de Clarita i Edgardo.

Us demanem que pregueu sempre per nosaltres i per tots els membres de l'ERI, perquè el Senyor pugui il·luminar-nos en aquesta missió comuna d'oració, escolta, discerniment i acció, al servei de les parelles i de la família.

El Recés que va precedir a la nostra primera reunió de novembre de 2018 a París, ens va recordar el context de la nostra trobada en el si dels ERI: un equip , millor encara, una família, congregada en nom de Crist, per a créixer cada vegada més en el seu coneixement i en la seva crida a la santedat.

L'ERI és també un equip reunit per Crist per compartir una responsabilitat: la de conservar el Moviment del Equips de la Mare de Déu en la unitat i la fidelitat al seu carisma, posant-se a si mateix, amb la gràcia de l'Esperit Sant, a l'escolta dels seus membres i treballant amb els responsables de tot el món per a desenvolupar el Moviment en nous països.

La major part dels membres de l'ERI no es coneixen amb profunditat abans de començar el seu servei. És la crida a servir Crist la que ens reuneix i ens fa des d'ara una família on l'amor i l'ajuda mútua han de regnar.

"No sou vosaltres que m'heu escollit a mi, sinó que jo us he escollit a vosaltres, i us he destinat perquè aneu i doneu fruit, i el vostre fruit perduri, i qualsevol cosa que demaneu al Pare en nom meu, us la doni." (Jn 15, 16)

Junts en la família de l'ERI, confiem que Crist, fidel a la seva paraula, farà el que ha promès.

Els membres del nou ERI, en aquest moment en què els equipistes de tot el món han commemorat els 80 anys de la primera reunió del primer equip, tenen un gran desig al seu cor. És el de donar a conèixer les riqueses del matrimoni cristià al major nombre possible de països, en un món canviant, amb diferències culturals i socioeconòmiques bastant perceptibles.

Amb la gràcia de l'Esperit Sant, l'ERI ens diu:

"No tinguis por, que jo estic amb tu; no et neguitegis, que jo soc el teu Déu. Jo et dono força i t'ajudo, et sostinc amb la meva dreta bondadosa". (Is 41, 10)

Aquesta missió de discernir, acollir i acompanyar perquè molts es posen en camí, l'ERI vol compartir-la, a través dels responsables de les superregions i les regions directament lligades a l'ERI, amb tots els equipistes del món sencer. Així cada equipista podrà decidir comprometre's lliurement, conscient dels seus límits, però amb el suport del Moviment i del Senyor, que ens convida a avançar sense por.

Els matrimonis enllaços de zona de l'ERI, durant els col·legis internacionals i les visites que faran, aprofundiran amb els responsables de les superregions i regions directament lligades en estratègies per a discernir, acollir i acompanyar més. Per això haurem de sortir de la seguretat de la nostra comoditat habitual, per conèixer persones que poden ser diferents de nosaltres, socialment, econòmicament, culturalment i religiosament.

En aquest període de gran canvi, l'Església i el món conviden als equips de la Mare de Déu a aportar la seva experiència. Compartir amb el món les riqueses del matrimoni cristià, de les quals els EMD no són propietaris sinó servidors, és també comprometre's i organitzar-se per acompanyar a les

parelles en un camí de progressió, perquè el matrimoni és un procés que creix "Per mitjà de la integració gradual dels dons de Déu".

Els equipistes, gràcies a la seva integració al Moviment, han rebut molt de Crist i de l'Església. Per tant, poden contribuir donant generosament allò que han rebut, en especial acompanyant els grans moments delicats de la vida de la parella: el compromís i la preparació per al matrimoni, els primers anys de la vida de parella, els moments de dificultats, crisis i ruptures i abandonaments, el seguiment de noves unions després de les ruptures.

Totes aquestes dimensions de la missió del nostre Moviment contribueixen a la formació de parelles i famílies missioneres, actors indispensables per a un món de pau i d'amor.

El matrimoni de Zona, com a membre de l'ERI que som, desitjaríem intensament, juntament amb tots els membres de l'ERI, que les apel·lacions anteriors del document "Vocació i missió" impregnin el programa d'acció de les superregions i regions directament lligades, però sobre tot el compromís missioner de cada equipista durant els propers sis anys.

Hem rebut la nostra crida a l'ERI sobretot com una invitació a estimar encara més el nostre Moviment i a pregar constantment pels equipistes dels qui som responsables.

Verge Maria, Mare dels Equips, que coneixes la fragilitat i els límits d'aquells a qui el teu Fill crida, dona suport al nostre compromís de servir amb alegria el nostre Moviment i els seus membres.

Sylvestre i Bernadette Minlekibe
Matrimoni enllaç de la Zona Euràfrica a l'ERI

» Trobada de consiliaris del Sector de Barcelona

El passat 22 de maig vàrem celebrar una Trobada de consiliaris del Sector de Barcelona, a la que varen assistir un total de nou sacerdots. Aquest any, a més a més de consiliaris dels Equips, vàrem convidar a d'altres mossens que no pertanyen dels EMD; alguns fins i tot no n'havien sentit a parlar mai, del nostre Moviment.

Com sempre, l'objectiu principal de la trobada va ser l'intercanvi d'experiències i vivències entre els consiliaris de diferents equips, que poques vegades tenen la possibilitat de compartir sobre la relació del dia a dia dels seus equips.

Però en aquest cas, hem cregut interessant aprofitar la trobada per apropar el Moviment a altres mossens, rectors o vicaris de parròquies de la nostra ciutat. Els responsables regionals varen fer una presentació dels EMD, de la nostra història, dels objectius i singularitats, de les nostres dinàmiques i organització…

Creiem que la trobada va servir per transmetre la idea que els EMD necessitem el suport dels rectors de les nostres parròquies per donar-nos a conèixer; però també per reforçar el fet que el nostre Moviment pot ser un element important de suport a la feina pastoral que porten a terme els sacerdots de la nostra diòcesi.

Vàrem acabar amb un agradable sopar en el què vam gaudir del relat de les interessants experiències de mossens que han arrelat a Barcelona provinents de països molt diversos. Moltes gràcies a mossèn Serra i a mossèn Álvarez per l'organització de la trobada!

Ángeles Serratosa i José Javier Valero
Responsables dels EMD del Sector Barcelona

» Els Equips de la Mare de Déu, una família per créixer!

En el nostre món, viure cristianament, trobar espais on compartir reptes, dubtes, esperances, alegries i pors des de la vivència de la fe, ens costa cada vegada més, i per aquest motiu, l'Equip de la Mare de Déu ha estat sens dubte un lloc on viure-ho des de la confiança i la pau. No penseu que el nostre Equip s'hagi convertit en un "grup estufa", auto referencial i tancat en sí mateix, però sí la llar on podem refer-nos del dia a dia, l'àmbit on pots contrastar des del cor allò que vius i et passa.

Això és fonamental, tant per als matrimonis com per als mossens, els quals estem acostumats a "estirar del carro", a escoltar, a animar i encoratjar, a ser el suport per a moltes persones... Necessitem àmbits on, sense deixar de banda el que som, sentir-nos un més, poder obrir el cor amb total confiança.

Sens dubte, això és una autèntica Església domèstica, una petita comunitat que viu, prega, s'ajuda i fa present el Senyor. Cada equip és un autèntic do per al consiliari, que l'ajuda a aprofundir en la seva vocació, a sentir-se acompanyat i poder acompanyar amb profunditat, una escola d'amor i de fe...

Què volem més? Res més!, és un regal del Senyor, amb tot, si que podem demanar i fer una cosa: pregar i treballar perquè aquesta família, aquest regal que Déu ofereix als matrimonis i als mossens, continuï creixent, de forma senzilla, humil i valenta per tal que es faci present en el cor de les nostres comunitats cristianes, per continuar ajudant a madurar la vocació cristiana, matrimonial i presbiteral d'aquells que en formem part!

En una societat tant freda al missatge de Jesús, ens convenen llars que ens ajudin a escalfar i a refer la nostra vida cristiana, per continuar sent portadors de l'amor de Déu enmig de les nostres realitats de cada dia.

Mn. Josep Mateu
Consiliari de l'EMD Cambrils 1

» Notes del Secretariat

Que potser teniu cap article que us agradaria que es publiqués a la Revista dels EMD?

Que potser heu fet fotos d'alguna trobada del vostre Equip?

Sí??? Envieu-nos tot allò que vulgueu i ho inclourem al proper número!!!

Podeu enviar les vostres col·laboracions a l'adreça:
revista@emd-cm.cat

Voleu estar al dia de les activitats del Moviment a casa nostra? Consulteu l'agenda al web
https://emd-cm.cat/

Si voleu la revista en format digital adreceu-vos directament al web
https://emd-cm.cat/

Equips Mare de Déu Catalunya i Menorca

ADREÇA
Edifici de la Parròquia de Sant Isidor
C/ Urgell, 176, 2n 08036 Barcelona
Horari: dimarts de 10 a 12 h
Telèfon: 934 675 551

FACEBOOK
Us recordem que estem al facebook:
EMD Catalunya-Menorca

Si us cal contactar-hi fora d'hores:
correu electrònic: *secretariat@emd-cm.cat*
WhatsApp: 640 294 885 (NO trucades)

https://emd-cm.cat/

» A reveure!

Benvolguts,

Aquestes quatre línies són per comunicar-vos que, gairebé després de sis anys de col·laboració amb l'equip de revista, ha arribat el moment del nostre relleu i de donar el testimoni a les noves incorporacions de l'equip.

Han estat uns anys de col·laboració amb tot l'equip, però més estretament amb els responsables de la revista, amb feines de recopilació i gestió dels articles de cada secció, en cadascun dels números publicats en els quals hem participat. Els hi desitgem molta sort als actuals responsables en Joan Vergé i la Conxi Giró, i per descomptat a la resta de l'equip.

En relació a la secció de crítica de cinema, de la qual n'érem els responsables, esperem que la tria de les pel·lícules fetes durant aquests anys hagin estat del vostre grat.

Finalment, volem aprofitar aquest comiat per animar a tots els membres dels Equips de la Mare de Déu a participar en els diferents àmbits del nostre Moviment; en el cas de la revista dels EMD, tothom hi té cabuda a participar, i és només amb la participació dels equipistes que la continuïtat de la revista estarà garantida. Animeu-vos-hi a col·laborar!

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

» Retiro en Vallvidrera, los días 8 y 9 marzo de 2019

Un tiempo para pararse y para pensar.

Este año el grupo ha sido grande, se han añadido matrimonios más jóvenes, lo cual ha enriquecido las charlas y puntos de vista en común.

El privilegio de tener a Mn. David y Mn. Marc Labori dándonos las pautas y encabezando las charlas nos han puesto a caminar desde el principio al lado de Jesús y enseñado a cómo empezar a orar y la necesidad de ponerse "a tiro" de Dios.

Oración que nos abre más al grupo.

Oración que nos permite dejarnos amar por Dios en un sitio tranquilo y con largos silencios, inspirando y expirando "Jesús ven". "Jesús ven". "Jesús ven"...

Y rodeados de ese silencio de desierto, le hemos dejado entrar. Solo roto, pero con mucho amor, por algunas risas y llantos de los niños que han sido la alegría del retiro. Gran trabajo de los canguros que han permitido que los padres pudieran aprovechar el retiro.

Todos hemos visto el esfuerzo de Ángeles y Joja, activos en todo momento, sin pensar en no poder escuchar todo lo interesante que allí se decía.

Nuestra imaginación ha volado con los cuentos de la silla vacía y el tricotar paciente esperando a Dios. Porque Dios se presenta en esos silencios de no pensar o no pedir nada, de solo esperar.

Y qué decir de los videos, seguro que cada uno de nosotros nos hemos visto sentados en el borde del pozo escuchando a Jesús y a la samaritana. ¡Y hemos bebido de esa agua viva que Jesús le ofrecía! Porque si bebemos de su agua tendremos vida eterna.

Por eso ahora, después de beber el "agua viva" vemos con otra perspectiva las dificultades, ahora nos sentimos fuertes para vencerlas. Ya no tenemos miedo de lo que pueda llegar.

No ha faltado la foto y un Rosario espontáneo por el camino hacia el pantano con los cochecitos y niños, todos con Dios de la mano.

Como no agradecer a la cocina su dedicación y esmero en servirnos los menús. Los ausentes también han estado presentes en nuestro corazón durante el retiro.

No siempre hemos sabido mantener el silencio que acordamos, y para esto ha ayudado mucho la lectura de la Encíclica del Papa durante las comidas.

El Espíritu de Dios ha ido calando en nuestra alma dispuesta y sedienta mientras pasaba el día.

Y por la noche, ya con la luz apagada y con el tarareo de las canciones del Vía Crucis en la cabeza, escuchamos el último tren.

Este fin de semana hemos paseado por el silencio del desierto, hemos estado junto al pozo y nos hemos dejado broncear un poco más por Dios.

Gracias a todos y con todos hemos hecho posible este encuentro.

Montse Trinxet y Santiago de Muller
EMD Barcelona 191

» Recés de pregària, misericòrdia i espiritualitat

Recés espiritual: "M'aixecaré i aniré..." fet el 30 de març de 2019 a la Comunitat dels Pares Carmelitans de Santa Joaquima de Vedruna a Barcelona.

Fou dirigit pel pare Raül Massana, carmelità i consiliari de l'EMD 157 del Carmel de Barcelona.

Us farem un resum del recés...

La proposta de fer un dia de recés va tenir en compte les alternatives de fer palès i viable a les persones que no disposen de temps, per motius de salut, d'edat, o de qualsevol altra obligació. Per altra banda un lloc ben comunicat del centre de Barcelona, Comunitat dels Pares Carmelitans de Santa Joaquima de Vedruna, i també un consiliari, el pare Valentí Masana del Carmel que fa més de 40 anys que gaudim de la seva presència en els Equips... I les seves aportacions de l'Evangeli ens donen llum a les nostres vides.

La meditació introductòria va ser:

"Ànima de Crist, santifica'm. Cos de Crist, salva'm. Sang de Crist embriaga'm. Aigua del costat de Crist, renta'm. Passió de Crist, conforta'm. Oh! Bon Jesús, sent-me. Dins de les teves nafres, amaga'm. No permetis que em separi de Tu. De l'enemic Maligne, defensa'm. En l'hora de mort, crida'm i mana'm anar a Tu, perquè amb els teus Sants et lloï pels segles dels segles. Amén".

A poc a poc amb aquesta pregària, introduint la necessitat de trobar la llum i l'actitud davant el recés es va fer lectura dels continguts de cada temàtica, cosa que s'ha fet còpia com un document que ens aporta un aliment a la nostra vida espiritual.

LES VERITATS ETERNES "Quan contemplo el cel, obra de les teves mans... ¿què és l'home perquè el recordis?...

"ENS HAS FET, SENYOR, PER A TU"

I la creació, les mans de Déu, tot passa en aquesta vida, l'ànima té set de Déu, els déus falsos i les riqueses no ens omplen, i amb sols Déu basta, la gran veritat teresiana, i qui perd la seva vida, la guanya, tot encaminat a la salvació de l'home fràgil. Ens va ajudar a sentir novament l'objectiu d'arribar al Regne de Déu...

LA MENTIDA DEL PECAT: l'arrel del problema del pecat és el mateix fet que som homes, criatures fràgils. I amb la cita de Sant Pau : "Realment no comprenc el meu procedir, doncs no faig el que vull, sinó que faig allò que rebutjo. No soc jo qui actua, sinó el pecat que habita en mi... pobre de mi".

Va donar una explicació de com es vivia el pecat a l'Antic Testament: la idolatria, la infidelitat, la injustícia i la hipocresia. I també les diferències amb la gran aportació de l'Evangeli de Jesús: la llibertat de l'home, la comparació de la correspondència entre el que un rep i se li demana. També amb la història de dos homes, Sant Pere i Judes, ens va il·lustrar davant el pecat les actituds de conversió o la desesperació. Va ser magistral!!!

FENT EQUIP: El fonamental de la vida de l'Equip es podria resumir així: no vivim "en" l'Equip ni "per a" l'Equip, sinó "amb " l'Equip.

Després de reflexionar-hi podem afirmar que l'Equip és com un ser dinàmic, que ens deia Sant Pau, que l'Equip ha de basar-se en un estímul en Crist i en una estimació entranyable. És important reflexionar aquest material per la vida dels nostres equips.

SEPULCRE I ECUARISTIA: Jesús al final de la seva Passió, descansa. En les empremtes del seu cos, de la seva Passió es troba el sentit profund: no com una simple despulla mortal, sinó com a llavor de vida; com a llavor de resurrecció. Perquè el sepulcre de Crist no és només una tomba on es perd i es desfà un cos abandonat. El sepulcre de Crist és un solc a la terra, on ha caigut el gra de llavor. D'una llavor fecunda per a la collita. D'una llavor plena de l'esperança de la resurrecció.

I amb el Pa i el Vi de l'Eucaristia s'enllaça que nosaltres també volem ser un gra del blat que dona els seus fruits... i que els nostres sofriments ens portin a una resurrecció. Un missatge que ara s'escapa d'aquestes quatre ratlles. I durant l'Eucaristia celebrada al final del recés el pare V. R. Masana ens explicava que després de la guerra va quedar un Crist sense braços en una església d'un poble d'Alemanya i a l' hora de restaurar-lo van valorar, de no fer-ho, com a símbol que siguem els cristians els braços del Senyor. Assimilar el goig de la resurrecció és trobar l'acceptació, la comunicació, la pau i l'esperança. I amb el missatge pasqual de Sant Pau, "Construir una Llum", ens vàrem donar la pau tots els presents amb el goig de pertànyer als EMD, i amb ells seguir fent camí, de Crist i amb el suport de la Mare de Déu com sempre!

Gràcies pare V. R. Masana per la teva dedicació al Crist que ens salva.

Paco Calvo i Eulàlia Sauret
EMD Barcelona 157

» Recés del Sector H de Barcelona del 30 i 31 de març de 2019

L'article és per donar les gràcies al moviment dels Equips de la Mare de Déu, que ens permet aprofundir en la nostra relació de parella cristiana, en el sentit de la nostra fe i en les actituds que ens porten pel camí de Jesús.

Un moment de "gràcia actual" del que ens parla el magisteri de l'Església. Un moment de gràcia per trobar, com va dir el director del recés pare Manel Bellmunt, el "gust de Déu" en tot el que ens envolta.

De manera clara i diàfana vam rebre una mirada nova vers el Misteri de la Trinitat de Déu, essent traduïda com a **dinamismes vitals** en els quals Déu es mostra proper, immers tant dins de la substància de l'univers com de la vida quotidiana; implicat amb tota la humanitat i que es dóna per compartir el seu Ésser: el Déu que se´ns revela i se´ns dóna en Jesús, com a comunitat de vida i amor.

El Déu que ens habita i del qual experimentem el seu "gust, i la seva Presència universal" enmig de la vida quotidiana, és el que nodreix les nostres persones de tal manera que ens empenta a incorporar els dons rebuts dins la nostra vida diària i quotidiana. No és a cops de voluntat personal, ni tampoc per imposició divina; és el propi dinamisme de l'Esperit el que fa possible aquesta transformació interior que es concreta dins el present, en les accions encaminades a potenciar els dons dels qui conformen la nostra comunitat d'amor.

És en el nostre petit espai de temps històric, en el qual hem d'actuar seguint els impulsos que el nostre Déu cristià ha posat al bell mig dels nostres cors i que

es manifesten en moments de plenitud com a esquitxos d'eternitat que ens acosten al cel, o sigui, que ens acosta als altres.

Jesús amb la seva presència al món va obrir una escletxa al cel... i gràcies a ella, la humanitat sencera es pot introduir dins el Regne de Déu, en el Cel.

El recés ha estat un moment de gràcia per als que vàrem assistir, inclús per als que només vam poder-ho fer dissabte, i a més ha estat incorporat en plena Quaresma... la qual cosa ens permetrà anar-ho meditant per tal d´arribar a la Pasqua amb un xic més d'eines interiors que ens serveixin per gaudir més conscientment la Resurrecció de Jesús, del Misteri del Déu viu.

Teresa Giménez
EMD Barcelona 109

» Recés del Sector H del 30 i 31 de març de 2019

Els passats dies 30 i 31 de març, el nostre Sector H vàrem tenir un recés a la Casa d'Exercicis de Sarrià de Barcelona. L'assistència va ser excel·lent.

Ens va fer les reflexions el salesià pare Manel Bellmunt.

El tema del recés va ser "Fer experiència de Déu sense sortir de casa".

Ens va fer una magnífica exposició de com apropar la nostra vida a l'ensenyament de Jesús.

Tot es podria resumir en un ACOLLIR, DONAR, COMPARTIR.

Amb una aproximació d'aquests tres temes, a Déu, a la parella, als fills... ens va fer aprofundir en una forta reflexió del que és o hauria de ser la nostra vida de cristians.

Al capvespre vam tenir una celebració de l'Eucaristia concelebrada amb el pare Manel Bellmunt i el pare Josep M. Rierola, consiliari nostre i del Sector. Una celebració molt ben preparada i compartida.

Hi vam incloure la celebració del Perdó, que cada any fem per aquestes dates, amb una revisió de la nostra vida, a la llum de l'Evangeli de Sant Lluc.

COM SOC?

Es va apuntar que el confessar-se no deixa de ser:

-Creure en la Misericòrdia de Deu

-Creure que podem canviar i que Crist ens ajuda

-Reconèixer el que fem malament.

-Refer la Comunió amb l'Església.

Amb el signe personal del Perdó, i unes pregaries, vam continuar amb la celebració eucarística.

L'endemà, el pare Manel va fer un recorregut per l'Eucaristia com a celebració i com a VIDA, en el dia a dia, de cada dia.

Remarco de la seva exposició, 7 "actituds" de l'Eucaristia per viure en parella:

- Autodescentrament
- Escolta
- Actitud d'intercedir
- Actitud d'ofertori
- Actitud de memòria agraïda i d'invocació confiada
- Actitud de comunió
- Actitud de repartir el que vivim

No cal dir que va ser un recés d'allò més profitós, per l'esperit de reflexió i de convivència entre tots nosaltres.

Esperem poder repetir l'experiència amb més freqüència.

Lluís Duran i Josefina Robert
Responsables del Sector H de Barcelona

» Reflexió personal del recés del Sector H fet a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi - Sarrià de Barcelona

Fer experiència de Déu sense sortir de casa

Reflexió sobre el tema I:

Ara descobreixo que fer experiència de Déu és trobar-te en cada moment de la vida, cada dia, cada hora, en cada vivència, amb tot allò que em poses al davant i, que amb alegria i de vegades amb patiment, em va parlant de tu, m'apropa a tu, em fa descobrir-te més, m'asserena i em dona pau, va posant paraules a la meva boca, per parlar-te en el silenci, i també per donar-te a conèixer a l'altre i als altres.

Aleshores, Déu em va posant al davant un projecte de vida, fins i tot ara que ja no soc jove. Aquest projecte demana acompanyament, esforç i dedicació, estimar sense esperar res a canvi. Tot i que per la meva condició humana, val a dir, que rebre un petit detall, una paraula amable, em dona força per avançar i veure-hi més clar.

El signe de que aquest projecte és voluntat de Déu, és que porta en sí mort i vida, és a dir, joia i esperança, a la vegada que patiment i a voltes incomprensió per part de persones estimades, no totes, també rebo ajuda i acollida total per part d'algú.

Reflexió tema II: L'Eucaristia existencial:

Agraeixo molt la reflexió sobre l'eucaristia. En l'actualitat s'ha perdut força el sentit del ritus, i el significat dels símbols en la celebració de l'eucaristia i els sagraments. Avui he pogut escoltar traduït en paraules, que l'eucaristia és un estil de viure. És l'entrenament, el reforç per anar comprenent les actituds de Jesús i portar-les a la pràctica. És coherència de vida.

He trobat particularment interessant:

L'actitud d'èxode és la realitat del nostre viure.

L'actitud de sortir de l'individualisme i anar a la comunitat, és a dir, sortir d'un mateix, descentrar-se.

En el projecte de vida el meu objectiu fonamental és treballar en mi i en les persones que Déu em posa al davant, el prendre consciència, interioritzar la unitat de fe i vida, de cos i esperit, no tant en paraules, sinó en "el Mestre on us allotgeu, veniu i veureu" (Jo 1,35-42). Les nostres cases són petites esglésies domèstiques, on s'esdevé la reflexió, la pregària i el compartir.

Dolors Amat
EMD Barcelona 86

» Sortida de final de curs a Sant Joan de Missa (Menorca)

Els membres dels EMD de Menorca teníem programat el primer cap de setmana de juny per fer la trobada de final de curs.

Aquesta vegada el diumenge dia 2 ens reunírem a Sant Joan de Missa, una capella rural al terme de Ciutadella.

De bon matí ens vam trobar unes 40 persones a la Parròquia de Sant Rafel, d'entre les que hi havia el nostre bisbe Mons. Francesc Conesa; després de fer una pregària, ens dirigírem a peu cap a Sant Joan de Missa pel camí d'una finca anomenada La Trinitat. En un dia de ple estiu i amb molt bon ambient vàrem anar fent camí. Una aturada per a berenar i una pregària d'acció de gràcies a la preciosa Capella de la Trinitat ens va donar forces per continuar caminant fins a arribar al final del trajecte on ens esperaven la resta de participants a la trobada, en total unes 110 persones.

Un cop allà es van passar unes fotos antigues per recordar els primers equips i els qui hem anat creixent dins del Moviment junt amb els nostres fills.

Tot en un ambient de festa i amistat. Després de celebrar l'Eucaristia presidida pel senyor bisbe i en la qual ens acompanyaren alguns consiliaris, ja ens esperava una suculenta paella preparada per alguns equipistes i amb la col·laboració de tothom.

Una entretinguda sobretaula compartint cafès, pastissos i alguns jocs i acudits va donar pas a l'hora dels adéus, amb el què acabàvem un agradable dia de convivència i amistat.

Basi Martí i Goretti Triay
Membres de l'EDIP de Menorca

» Final de curs dels Equips de la Diòcesi de Tortosa

El 9 de juny va tenir lloc la trobada de final de curs dels Equips de la Diòcesi de Tortosa a la Capella del Carme de Vinaròs, organitzada pels responsables del Sector Tortosa B, Pepe Pintat i Pepita Signes.

Vam participar a la missa parroquial de les 10 del matí, presidida per mossèn Cristòfol Zurita. Després ens van acollir al saló parroquial on el diaca Jesús Cid ens va fer una xerrada molt interessant sobre "El compromís cristià dels EMD".

Posteriorment es va reflexionar sobre les qüestions plantejades i es van exposar les conclusions. Les idees de Jesús Cid sempre resulten de gran interès, ja que és una persona que té una llarga i profunda experiència acompanyant parelles que es preparen per al sagrament del matrimoni.

A més, en Jesús i la seua difunta esposa, Conxita Aranda, van ser membres dels Equips des dels inicis de la seua implantació a la nostra diòcesi, durant el bisbat del cardenal Ricard Maria Carles. Ens vam alegrar molt de sentir que, en els propers mesos, Jesús Cid serà ordenat prevere.

Finalment, es va concloure la jornada amb un dinar en un restaurant proper.

Pepe Domènech i Pepita Signes
Responsables del Sector Tortosa B

» Trobada de final de curs del Sector Vallès

Diumenge, dia 19 de maig, el Sector del Vallès dels Equips de la Mare de Déu vam celebrar la trobada de fi de curs tot commemorant els 80 anys de la primera trobada d´aquells quatre matrimonis amb el pare Caffarel, que va ser l'inici del Moviment.

L´equip encarregat d´organitzar la vetllada va ser el Sabadell 5, un equip relativament jove, però que ja portem uns quants anys de bagatge.

En un primer moment, la intenció era trobar-nos a l´Ermita de la Mare de Déu de les Arenes, a Castellar del Vallès, però les incertes previsions meteorològiques, que al final es van complir, ens van portar a l´Escola del Carme, de Sabadell, on vam passar una bona vetllada i ben resguardats de la pluja.

En total, cap a una cinquantena de persones, entre equipistes, fills, nets i algun consiliari ens vam reunir, cap als volts de les dues del migdia per fer un dinar de germanor. Després de gaudir d'una estona de sobretaula, vàrem organitzar uns quants grups de treball en els quals es va parlar de diferents temes relacionats amb el tarannà dels Equips.

El compromís amb el Moviment, el testimoniatge a les parròquies, la manca de consiliaris, l'adaptació a les noves formes familiars i la baixa participació a les trobades, tant de sector, nacional i internacional, van ser qüestions que vam abordar i debatre durant una bona estona. El portaveu de cada grup va explicar les conclusions, junt amb les pregàries durant l'ofertori de la missa.

La mainada també va passar la seva estona treballant sobre un conte, els més grans sobre un vídeo, i entre tots preparant alguna activitat per a la celebració eucarística.

La missa, que un cop acabat el temps de treball i reflexió dels diferents grups, van concelebrar el pare Gaspar Borda i el pare Txema Cot, consiliaris d´alguns dels equips del Sector, va posar el toc solemne a la trobada. No hi van faltar els cants acompanyats a la guitarra per alguns dels membres de l´equip organitzador.

En acabat, ja enfilant l´hora dels adéus, encara hi va haver temps per a la projecció d'un vídeo adreçat a la captació de nous equipistes; un petit obsequi per a tots els assistents; la fotografia de grup i una mica de coca i moscatell per posar un final dolç a la vetllada.

En resum, una jornada en què vam combinar convivència, reflexió i pregària, que potser podria haver tingut un xic més d´assistència si el temps hi hagués acompanyat, però que en general ens va deixar un bon regust de boca als que la vam organitzar, que ho vàrem fer amb tota la bona voluntat, i esperem que també a tots els que ens van acompanyar.

No podem acabar sense desitjar un bon estiu a tothom!

Pep Palet

EMD Sabadell 5

» In memoriam

Àngel Maculet Bosch

Un home bo, d'actituds positives i esperançades, respectuós, amb sentit de l'humor. Marcat per la seva formació a l'escoltisme i pel pas per les escoles salesianes, una persona que cercava el bé, les coses ben fetes, inquiet per una veritable justícia social, amb un sentit ferm de la responsabilitat i el deure en la professió i en la vida. Quants compromisos personals religiosos i socials van néixer d'aquesta formació i de les seves conviccions. També, ja jubilat, la col·laboració en les tasques administratives del Moviment dels Equips.

La participació activa i compromesa en els EMD amb la seva esposa Núria, els ajudà a viure, testimoniar i celebrar la fe. Cinquanta set anys de reunions amb els matrimonis amics, pregàries i reflexions sobre la vida, el testimoni cristià i la família. L'Àngel va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones, ni l'una ni els altres li eren indiferents.

Enric Puig Jofra, SJ
Consiliari EMD Barcelona 62

Miquel León Floro

En Miquel va néixer l'any 1956 a Jaén però junt amb els seus pares i germans va viure tota la joventut a Ulldecona.

Mentre estudiava magisteri a Tarragona va conèixer a la Pepi, la que serà la seva esposa. El matrimoni va augmentar, la família es va fer gran amb els fills: el Miquel, el Juanma, el Josep i l'Anna Eugènia.

Fa 39 anys que el Miquel i la Pepi pertanyen als EMD, Equip 9 de Reus. A la reunió mensual el Miquel sempre portava el tema treballat, i si tots coincidim en que parlava bé, redactava millor. Quants escrits seus de felicitació, de condol, d'amistat, tenim els membre de l'Equip guardats!

El temps passa irreparablement per a tots, el seu aquí a la Terra s'ha acabat però esperem que des del cel continuïs enviant missatges (aquesta vegada al cor de cadascú).

Des d'aquesta amistat et recordarem sempre!

EMD Reus 9

» Trobada nacional dels ENS Joves 2019

Els ENS Joves d'Espanya celebraran la propera trobada estatal tot fent el camí de Sant Jaume durant aquest estiu, del 28 de juliol al 4 d'agost d'enguany.

Faran el CAMÍ PORTUGUÈS i el començaran des de O Porriño i ens conviden a tots a participar-hi!

Podeu trobar més informació sobre la trobada a la revista Carta 281 dels ENS o en aquest enllaç al seu web:

https://equiposens.org/noticia/Encuentro-Nacional-Ens-Jovenes-2019

Aquesta peregrinació ha estat organitzada pel Secretariat Nacional ENSJ, España i ens ho ha fet saber l'Equip de Comunicació Web i RRSS dels ENS SR d'Espanya.

» Moltes felicitats!!!!

L'Equip Reus 6 que porten més de 50 anys als Equips van celebrar els 90 anys de la M. Teresa (asseguda al mig). Aquesta foto tan entranyable va ser feta per la Pilarín Planas.

Jordi Piqué i
Montse Romeu
Responsables del
Sector de Reus

» Cooperació amb els refugiats a Grècia

Som en Joan i la Ma Carme de l'Equip Amposta 1, que hem estat un mes com a cooperants a Atenes i voldríem explicar-vos les nostres vivències.

Ara fa tres anys, un gran nombre de refugiats que arribaven a Europa pensant que ja havien superat les calamitats de la guerra, la fam, els sofriments, etc., es van trobant amb la crua realitat: Europa mira cap a l'altra banda i, així, el problema d'aquesta immigració s'ha anat fent més i més gran.

El nostre fill, Joan Enric, va treballar al camp de refugiats d'Idomeni, entre Grècia i Macedònia. Per mitjà de la Fundació "Provocant la Pau" va aconseguir una carpa molt gran per fer-la servir d'escola. De seguida hi van poder anar els més petits, al matí, i els joves i grans a la tarda. Entre els mateixos refugiats van sorgir professors per impartir classes.

El camp funcionava molt bé, amb metges, cuina, etc. No obstant, la policia grega el va desmantellar i es va endur els refugiats a unes naus sense cap condició, controlats per la mateixa policia.

A les Terres de l'Ebre vam fer una crida i vam poder recollir molt material, que un grup de voluntaris va embossar per poder-lo repartir a les famílies dels camps. Com era roba d'abric i mantes en van dir "Operació escalfor". Se'n va omplir un tràiler, el propietari del qual només ens va cobrar la gasolina. El conductor tampoc no va cobrar res, però amb la cara d'alegria dels refugiats que rebien aquella ajuda -amb temperatures de sota zero- es va donar per ben pagat.

En Joan Enric, que visitava els diferents camps grecs, va trobar-se amb una dona que donava a llum en un racó, ja que no acceptaven refugiats als hospitals grecs. Per aquesta raó va buscar una casa i, a través de la Fundació, hi va muntar una maternitat. La prioritat era acollir dones embarassades soles o amb fills i marits. Al començament, naixien a la mateixa maternitat. Però, en ser conscients que podria arribar algun part difícil, es va posar en contacte amb la direcció d'alguns hospitals. A la fi, ho van acceptar, tot i que li exigien que donés la cara per elles, les portés al moment d'iniciar el part i se les endugués passades 24 hores. Així va aconseguir que les mares fossin ben ateses. Són dones molt joves, cadascuna amb el seu drama particular. Pertanyen a països diferents, la majoria parlen farcí, i una mica d'àrab o d'anglès, i africanes que parlen francès.

Actualment la casa és plena. Hi caben unes 100 persones, i hi ha 35 criatures. A l'estiu hi ha força cooperants, però ara, a l'hivern, no tants. I molta feina a fer. Per això no ens ho vam pensar dues vegades i hi vam anar com a cooperants durant un mes.

El que hem viscut no es pot explicar. Hem conegut la seva vida, els seus problemes, i ens han arribat al cor. Algunes dones havien estat violades. Tot i això estimen molt els seus fills. I ens els mostraven orgulloses. Altres havien perdut marit o fills en la travessa per la Mediterrània. Nosaltres vam fer tot el possible per donar-los l'escalf i l'estimació que tant necessiten.

Agraïts per la vostra atenció, donem gràcies als equipiers i altres amics que van col·laborar econòmicament en aquest viatge.

Joan Reverté i M. Carme Simó
EMD Amposta 1

Podeu fer donatius a la Fundació "Provocant la pau"
Núm. CC: 2100 3512 6522000986686
(Per desgravar cal que poseu el nom, cognoms, adreça i NIF)

» L'oració, un do de Déu

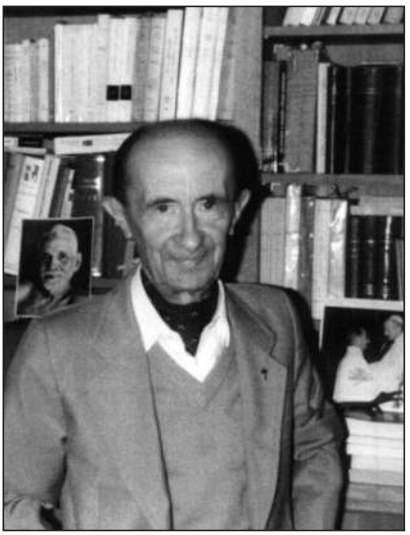

Déu em demana que cregui, i jo m'hi esforço; que estimi el proïsme, i m'hi exercito; que sigui pur, i lluito per arribar-hi: aquesta és la reacció espontània de molts cristians. És colpidor, i és una prova de bona voluntat i de generositat. Però és força simplista, signe d'una fe encara pueril, ignorant d'aquella veritat present en totes les pàgines de l'Escriptura, que l'home sense ajut diví és incapaç de plaure a Déu, de respondre a la seva espera.

Creure en el Crist: impossible si Déu no hi intervé; "Ningú no ve a mi si el Pare no l'atreu". Estimar: impossible per si sol; és l'Esperit Sant, escriu Sant Pau, qui difon en els nostres cors la caritat. Ésser pur: això s'aconsegueix també per mitjà del Senyor; "Déu meu, creeu en mi un cor ben pur". El mateix passa amb la pregària. Ja ho teniu present?

Heu comprès que calia fer un lloc a l'oració en la vostra vida i us hi esforceu, però no en sortiu, i aleshores us acuseu de no tenir prou traça, prou voluntat, prou perseverança. ¿No us hauríeu de reprotxar més aviat de no tenir una fe adulta? ¿No compteu massa únicament en vós mateix? Voleu fer oració? Demaneu, doncs, a Déu la gràcia de l'oració. Sí, que la vostra pregària sigui per a demanar la pregària. La pregària, aquesta flama interior que puja cap a Déu, cal demanar-la com Elies demanava el foc del cel damunt la llenya que havia arreplegat. Demaneu amb perseverança, amb humilitat; impacientment, inoportunament. No oblideu que Crist féu l'elogi de l'amic inoportú, aquell home que no cedeix fins que reïx en allò que cerca.

Pare Henri Caffarel
Cent cartes sobre la pregària,
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

» Amb les motxilles a sobre...

Després d'haver fet diverses xerrades informatives sobre què és el nostre Moviment hem comprovat que no n'hi ha prou, perquè avui en dia el valor del compromís no està gaire en voga!

Així doncs, a través d'un contacte amb un sacerdot d'una parròquia de l'Hospitalet de Llobregat, s'ha fet difusió durant dues jornades als pares dels nens de catequesi. I hem decidit fer quelcom diferent per tal de captar l'atenció dels assistents. Per tant, hem fet un breu diàleg teatralitzat, amb el suport d'una pantalla darrere on es va projectant en imatges el més important del que anem dient.

Mentre un altaveu reprodueix el so d'un fort vent, dues persones entren portant una motxilla a l'esquena, que representa el que realment és important en la teva vida cristiana, l'una porta un cartell amb una creu i l'altra també, però la creu és envoltada d'un grup donant-se les mans. La que porta només la creu camina amb dificultats contra el vent i l'altra camina amb pas ferm. Aquí comença un diàleg del perquè contra els vents de la societat, a uns els costa tant i els altres van segurs, amb una contraposició entre el que significa viure una fe, infantil en moltes ocasions, en solitari, i el que significa per a una persona créixer en la fe i viure-ho en grup.

Un cop acabat aquest diàleg, d'aproximadament uns 10 minuts, es distribueixen els assistents en petits grups, i amb el suport d'un membre dels Equips se'ls explica que pertanyem al Moviment dels Equips de la Mare de Déu i les activitats que duem a terme, i finalment se'ls convida a formar-ne part, si així ho desitgen.

Us podem dir que hi ha parelles interessades en crear nous equips, per començar d'acompanyament...

Us suggerim que mediteu aquest text:

"Després d'això, el Senyor en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar.

Els deia: - La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus sembrats." (Lluc 10: 1-2)

Els Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca necessiten una renovació i per això necessitem mans que ens ajudin. Hi ha moltes parròquies com aquesta de l'Hospitalet de Llobregat per visitar i portar la llum a matrimonis que no coneixen que poden viure el seu matrimoni cristià i la seva fe d'una altra manera. De moment hi ha dos matrimonis implicats en aquesta tasca, us demanem que uniu als segadors del Senyor, els que no pugueu físicament, pregueu perquè el Senyor enviï més segadors, i els que pugueu físicament, si us plau, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Agustín Labrador i Victoria García
Responsables dels EMD de Catalunya i Menorca

» Cant a l'amor

Senyor Jesús:
De què ens serveix parlar totes les llengües?
Si ens falta l'amor, només fem soroll.
De què ens serveix parlar en nom de Déu,
conèixer els secrets i posseir tota la ciència?
Si ens falta l'amor, ens falta l'essencial.
De què ens val tenir tanta fe com per moure muntanyes?
Si ens falta l'amor, res som.
De què ens serveix donar-ho tot als pobres,
i fins i tot lliurar la pròpia vida?
Si ens falta l'amor, de res ens aprofita.

Senyor Jesús, tu ens vas ensenyar:
Que l'amor és comprensiu i servicial;
que res sap d'enveges,
d'arrogàncies ni d'orgulls.
Senyor, ensenya'ns a estimar.
Que l'amor no és groller ni egoista,
no s'impacienta, no és rancorós.
Senyor, ensenya'ns a estimar.
Que lluny d'alegrar-se amb la injustícia,
l'amor troba el goig en la veritat.
Senyor ensenya'ns a estimar.
Que l'amor disculpa sense límits,
confia sense límits,
espera sense límits,
suporta sense límits.
Senyor, ensenya'ns a estimar.
Tu ens vas ensenyar,
Senyor Jesús,
que l'amor és més fort que la mort. Senyor, ensenya'ns a estimar!

Pep Salvà

» Estiueig

Senyor, et trobem a faltar, a la platja. De vegades sembla que vulguem descansar sense Tu, com si ens haguessis d'aigualir la festa. No ens agraden aquestes vacances de vegetal que sols consisteixen a banyar-se, a atipar-se i a flirtejar. Ensenya'ns a estiuejar. Dóna'ns unes vacances que ens arribin fins al moll de l'esperit, fins a allò que hi ha de més noble en nosaltres. Volem aprendre a cercar el descans en el que és senzill i frugal, en l'art, en l'amistat, en un tracte més esponjat amb Tu.

Ara que estem més en contacte amb la natura, voldríem revifar l'instint de veure't en totes les coses, en totes les persones. Que el contacte amb les flaires del camp ens retorni l'espontaneïtat i la senzillesa. Fes-nos oblidar les superestructures del nostre intel·lectualisme i de la nostra posició. Retorna'ns la frescor del sentiment. Voldríem ser senzills i alegres com una gota d'aigua, com un bri d'herba; recuperar un esperit sa, sense neurosis ni complexos, per tal de poder estimar millor.

Et preguem per tants milions d'éssers humans que no podran estiuejar. Ho necessiten més que nosaltres, però, un ordre social injust, no els permet gaudir d'un món que també has creat per a ells. Que el seu record ens ensenyi que la malversació és un pecat, puix que són ells, potser, els qui "paguen" el nostre estiueig.

Lluís Espinal

Tria a cura de ***Carme Meix***

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

Jaume Alsina, el 18 de març, del Barcelona 175

Josep Maria Castelló, el 26 de març, del Barcelona 175

Francisco Mir Moll, el 30 de juny, del C 6 (Menorca B)

Àngel Maculet, el 27 d'abril del Barcelona 62

Miquel León Floro, el 20 de maig del Reus 9

Demanem al Senyor que alliberi l'Església dels que volen envellir-la, esclerotitzar-la en el passat, aturar-la, tornar-la immòbil. També demanem que l'alliberi d'una altra temptació: creure que és jove perquè cedeix a tot el que el món li ofereix, creure que es renova perquè es mimetitza amb els altres. No. És jove quan és ella mateixa.

Són precisament els joves els que poden ajudar l'Església a mantenir-se jove, a no caure en la corrupció, a no quedar-se, a no enorgullir-se, a no convertir-se en una secta, a ser més pobra i testimonial, a estar a prop dels darrers i descartats, a lluitar per la justícia, a deixar-se interpel·lar amb humilitat.

Maria no va comprar una assegurança de vida! Maria se la va jugar i per això és forta, per això és una *influencer*, és la *influencer* de Déu!

La universalitat de la plaga dels abusos sexuals a menors, alhora que confirma la seva gravetat en les nostres societats, no disminueix la seva monstruositat dins l'Església, i en la justificada ràbia de la gent l'Església veu el reflex de la ira de Déu, traït i bufetejat.

La nostra vida no és un "mentrestant". Vosaltres sou l'ara de Déu, que us vol fecunds. Perquè és donant quan es rep.

El veritable amor és apassionat. L'amor entre un home i una dona, quan és apassionat, et porta a donar la vida per sempre. Sempre. I a donar-la en cos i ànima.

Val la pena apostar per la família i que en ella trobareu els millors estímuls per madurar i les més belles alegries per compartir. No deixeu que us robin l'amor de debò.

Papa Francesc. ("Christus Vivit")

L'Evangeli no s'imposa, com havia passat abans, ni es posposa, sinó que es proposa positivament amb una actitud de diàleg obert amb la societat, la cultura, enmig d'altres creences.

L'Església no s'identifica amb cap opció, ha de remarcar i valorar l'amor pel país i oferir-li la proposta cristiana.

Jo vull ser el bisbe de tots, però és clar que hem d'implorar saber-nos perdonar. Si fa falta, ho demanaré de genollons: perdoneu-nos. I jo m'hi incloc: si he ofès algú li demano perdó.

Joan Planelles, Arquebisbe electe de Tarragona.

No n'hi ha prou de deixar el món tal com l'hem trobat. La passivitat no és el meu model. Cal actuar-hi per millorar aquelles dimensions obscures de la realitat natural, social i política. Cal deixar el món millor de com l'hem trobat, si és possible; per això és bo produir i generar entorns on sigui més agradable i fàcil la vida humana. En el fons de l'ànima humana hi ha un creador que tracta d'expressar bellesa i bé a través de la seva acció en el món.

Francesc Torralba

El perdó és la condició de possibilitat de seguir. El perdó sincer, s'entén, no el verbal. Sense ell, és complicat reprendre una relació o recuperar la confiança. El cristianisme és la religió del perdó. Va ser Hanna Arendt que va escriure: "El descobridor del paper del perdó en l'esfera dels assumptes humans va ser Jesús de Natzaret". De religions basades en l'amor i la pau n'hi ha més d'una, però el nucli del cristianisme és el perdó.

Míriam Díez Bosch

Per a mi, l'essencial és l'amor. Jo reflexiono molt sobre la relació entre física matemàtica i amor, i considero que no són qüestions inconnexes. Veig l'amor d'una manera bastant matematitzada, perquè les matemàtiques, en el fons, són relacions. En el context fisicomatemàtic, l'amor també és concebible, el veig com un tipus de relació i reconeixement de l'altre, que li vol el bé i que vol la comunió amb l'altre, no la fusió, sinó la comunicació per fer alguna cosa nova, creativa. Que et diguin que som matèria, bé, però que aquesta matèria sigui capaç d'amor, quina meravella! Per a mi la possibilitat de resurrecció no és una aberració, és un espai obert.

David Jou

Només una petita certesa en mig de la foscor: l'amor és contagiós.

Biel Mesquida

Tria a cura de ***Carme Meix***

» Un convent al descobert: Caputxins d'Arenys de Mar

És un documental, preciós, publicat a YouTube el 18 d'abril de 2019:

https://www.youtube.com/watch?v=m9ufyY8Cez4

Els Caputxins es van establir a Arenys de Mar ara fa 400 anys. Durant aquests quatre segles s'han convertit en un element imprescindible de la vila. Jordi Roigé, director d'Animaset, ha dirigit "Un convent al descobert", un documental que s'endinsa a l'interior de la comunitat i mostra la seva vida espiritual, laboral, social i ciutadana.

Amor esponsal, de Josep Massana

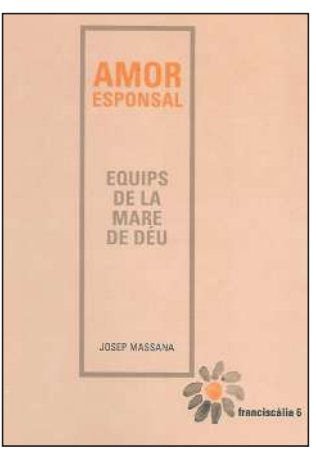

Josep Massana i Julià va néixer a Gelida (l'Alt Penedès) el dia 11 de setembre de 1930. Als 16 anys, en vestir l'hàbit caputxí, li van donar el nom de fra Daniel de Gelida. El 6 de gener de 1954 fou ordenat prevere.

Durant més de 20 anys, del 1980 al 2003, va estar consiliari general del Moviment dels EMD de Catalunya i Menorca.

Aquest volum de la col·lecció "Franciscàlia" ens presenta un recull dels breus articles que el pare Josep Massana va anar escrivint per a la nostra revista, sobretot els que fan referència al matrimoni. El seu desig era contribuir a enfortir l'amor de les parelles i, de retop, a acréixer la caritat en l'Església; perquè, com deia el pare Caffarel, *"Quan l'amor creix a casa, també creix a l'Església, de la qual és cèl·lula viva"*.

He viscut tan poc!, d'Eva Heyman

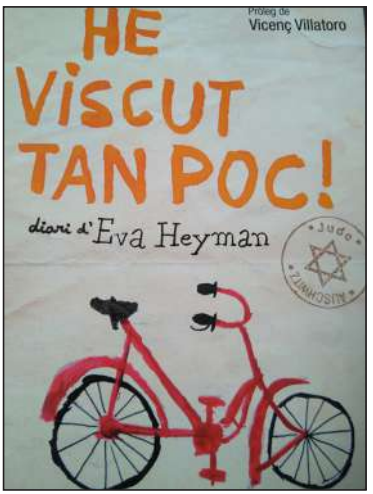

Aquest és el diari que Eva Heyman, una noia hongaresa de 13 anys, va escriure durant tres mesos abans de ser deportada a Auschwitz, on va morir el 1944 després de ser seleccionada per Mengele per a les seva proves infames. El seu testimoni ens recorda el diari d'Anna Frank.

Ens parla dels seus pare, divorciats, dels avis, benestants, de les amigues, de les il·lusions pròpies d'una adolescent. i com, amb l'entrada de l'exèrcit alemany, l'horror es va instal·lant a les seves vides. El diari va ser confiat a una antiga minyona de la família, que en no ser jueva, el va poder preservar. Eva, que es veu venir la mort, com li va passar a la seva amiga Marta, reclama una i altra vegada que vol viure. "He viscut tan poc!" (es lamenta). Un testimoni corprenedor.

Contes des de la presó, d'Oriol Junqueras

Aquests són relats, o més aviat lliçons, que l'Oriol Junqueras ha anat escrivint per als seus dos fills, Lluc i Joana, en els quals aflora la seva tendresa de pare i la seva saviesa de professor d'història, i, que per aquesta raó, també poden agradar als adults.

El llibre compta amb unes precioses il·lustracions. Deixant de banda la seva faceta política, que podem compartir o no, Oriol Junqueras sempre s'ha confessa creient, cosa que en un món com el nostre, cada cop més anticristià, és molt d'agrair.

Carme Meix

» El rei que volia ser gran

Hi havia una vegada un rei tan gran que l'anomenaven Albert el Gran. Regnava ja fa molt temps en un petit país que hi havia just a l'altre costat del mar. Un dia la reina va donar a llum un nen i el rei va cridar:

– L'anomenarem Adalbert, i més endavant tothom li dirà Adalbert el Gran.

Van passar uns anys feliços i despreocupats, però un dia la reina es va inquietar: el príncep no era gaire alt per la seva edat i els seus companys de jocs ja el superaven. Amb el pas del temps van haver de rendir-se a l'evidència: Adalbert no creixeria més!

Els metges més famosos es van succeir a la capçalera del seu llit, però sense cap resultat.

El rei Albert es va morir uns quants anys després, i a Adalbert li va arribar l'hora de succeir-lo. Però en el moment de posar la corona al cap del nou rei, un murmuri va recórrer la gentada: la corona era massa gran pel seu petit cap; i just en el moment que el sobirà va començar el seu gran discurs, es va sentir una veu que deia, acompanyada de gran riallades:

– Albert el gran és mort! Visca Adalbert el Reietó!

Adalbert va tornar al castell boig de ràbia:

– Així doncs gosen burlar-se del rei! S'equivoquen! Si no puc ser Gran per l'alçada, ho seré per les meves obres!

I el nou rei es va dedicar a la construcció del castell més gran que s'havia vist mai. Va fer venir els millors fusters, els millors picapedrers i els millors arquitectes i va comprar a preu d'or immensos blocs de marbre blanc, i aviat un monumental palau es va alçar al lloc de l'antic.

Decidit a saber si el poble apreciava la seva grandesa Adalbert es va disfressar de mendicant, va sortir de palau i va interpel·lar un camperol que passava pel camí.

– Pietat senyor! Caritat per a un pobre mendicant!

– Diantre, amb el munt d'impostos que ens aclaparen, no som pas gaire rics actualment.

Adalbert li va preguntar:

– Digueu-me, qui és el gran rei que posseeix un castell tan bonic?

– Ah, això... –va contestar el camperol rient–. El castell és gran, però el rei no n'és pas. Es pensa que si construeix un castell molt gran el respectarem més i no s'adona que els pagesos passem gana.

I Adalbert se'n va tornar ple de còlera i rancúnia.

– Doncs, si un castell no és suficient, esdevindré un gran guerrer, conqueriré molts territoris i dominaré el reialme més gran que s'haurà vist mai.

En poc temps, i després de moltes batalles, va aconseguir una victòria rere l'altra, i ben aviat va regnar sobre un país immens.

Orgullós dels seus èxits, Adalbert se'n va anar a trobar el camperol i li va implorar:

- Pietat senyor! Una caritat per a un pobre mendicant!

- Ah! Per desgràcia són durs aquests temps en què no hi ha homes forts per treballar els camps...

- M'han dit que el vostre rei és un gran guerrer, que posseeix un gran reialme. Com es diu aquest gran rei?

- Ah, això... -va contestar el camperol rient-. El reialme és gran, però el rei no n'és pas. Es tracta d'Adalbert el Reietó. Ha aconseguit tenir un gran regne, però no hi ha homes per conrear els camps i els pagesos passem gana.

Descoratjat, Adalbert no va tornar al castell, sinó que encegat per la tristesa i sense entendre realment perquè el menyspreaven, va seguir el camí que travessava el reialme. Va caminar així durant llargs dies, sense saber on el portaven els seus passos, fins que l'esgotament el va vèncer i

es va adormir a la vora d'un rierol. Quan es va despertar, assedegat es va acostar al rierol, i en inclinar-se damunt l'aigua hi va veure el seu reflex. Tot seguit la tristesa el va tornar a envair: només era un reietó. Però quan les llàgrimes començaven a pujar-li als ulls li va semblar sentir una música alegre. Intrigat s'hi va acostar i es va amagar darrera un arbre. Llavors va descobrir un carro pintat de colors vius i aturat no gaire lluny de la riba. Al voltant d'un foc, un grup de comediants cantaven acompanyant-se d'un llaüt.

De sobte un dels gossos dels comediants el va descobrir; llavors el van convidar a afegir-se a la colla. Com que tenia por que es burlessin de la seva alçada, Adalbert va estar a punt de negar-s'hi, però finalment ho va acceptar. I va passar la millor vetllada de la seva vida rient de les pallassades que feien els comediants.

A la fi del sopar, Adalbert va explicar als seus nous amics la trista història de la seva vida.

– Nosaltres també hem estat la riota dels nostres veïns. Sovint la vida ens ha estat difícil, però ara divertim aquells que temps enrere es burlaven de nosaltres. Si vols, pots venir amb nosaltres. Segur que et trobarem algun paper en el nostre espectacle i, amb coratge i tenacitat, aconseguiràs fer-te un lloc en el grup.

Unes setmanes més tard, els comediants van instal·lar l'envelat a la plaça del castell. Al punt culminant de la representació, Adalbert va entrar en escena. I, tan bon punt el seu número va començar, van esclatar les rialles, unes riallades enormes que tombaven les graderies. Però aquella vegada no eren rialles de menyspreu ni de burla.

I quan el petit rei va acabar, una gegantesca ovació va saludar el pallasso Adalbert, el millor pallasso que s'havia vist mai.

Adalbert va avançar cap al públic sota les aclamacions. I, mentre saludava, ningú es va poder adonar de la petita llàgrima d'alegria i orgull que lliscava sota el seu maquillatge.

Finalment havia aconseguit que no el valoressin pel seu físic, sinó perquè havia estat capaç d'oferir-los una cosa molt important: l'alegria. I d'aquesta manera tant el rei com els seus súbdits van aprendre que, a la vida, el que és realment important són les coses petites.

Del llibre *El camino de la espiritualidad* de **Jorge Bucay**
Tria i traducció de **Lourdes Gabarron**

» La aparición

En aquesta ocasió us presentem una pel·lícula protagonitzada també per un reputat periodista (recordeu la pel·lícula de la revista de Pasqua, "El cas de Crist"), reconegut per la seva imparcialitat, reputació i capacitat d'investigació.

Jacques (Vincent Lindon) rep una misteriosa trucada per convocar-lo a una reunió al Vaticà; li proposen formar part d'un comitè per investigar una suposada aparició mariana, en la que l'Anna, una jove noia, assegura haver vist a la Mare de Déu.

El protagonista es troba en un món del tot desconegut per a ell; des de grups d'investigadors del tot escèptics, fins a la congregació religiosa que en dona suport i que fins i tot en vol treure rèdit.

Tot i les dificultats que Jacques es troba durant la investigació, la interessant relació que manté amb l'Anna l'ajuda a desgranar tot els problemes que la noia té amb el seu passat i amb els seus patiments.

Segons l'expert en aparicions marianes, Michael O'Neill, la pel·lícula ens dona una descripció molt precisa de com l'Església acostuma a investigar l'autenticitat de les aparicions de la Verge, utilitzant fins i tot l'actual document que els bisbes fan servir quan investiguen un possible miracle.

"La Aparición" no és una típica pel·lícula religiosa: és una història basada en un treball d'investigació en el món de

les aparicions marianes que durant anys han existit, i de com ho investiga l'Església catòlica.

Pel·lícula realitzada pel director francès Xavier Giannoli l'any 2018 i amb una duració de 140 minuts.

Disponible en DVD.

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

» Tweets del Papa Francesc

Dad gratuitamente lo que habéis recibido gratuitamente, para que las gracias de Dios puedan alcanzar el corazón de todos. (11-6-2019)

Santa ayúdanos a fiarnos plenamente de Jesús, a creer en su amor, sobre todo en los momentos de tribulación y de cruz, cuando nuestra fe está llamada a crecer y madurar. (10-6-2019)

Espíritu Santo, sopla en nuestros corazones y haz que respiremos la ternura del Padre. Sopla sobre la Iglesia para que predique con alegría el Evangelio. Sopla sobre el mundo la brisa que restaura la esperanza. (8-6-2019)

¿Cómo sé que el Señor me escucha? Tenemos una certeza: Jesús. Él es el gran intercesor. Ascendió al Cielo, está ante el Padre e intercede por nosotros. Él hace la oración de intercesión continuamente. (7-6-2019)

La fe, al igual que la vida, sin asombro se vuelve gris, rutinaria. (4-6-2019)

Elijamos la vía de Jesús. Es una vía que comporta fatiga, pero es la vía que conduce a la paz. (2-6-2019)

» JORNADA DE FORMACIÓ PER A RESPONSABLES D'EQUIPS A CASTELLDEFELS

Dissabte, 9-11-2019

09:30 Acollida a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels

10:00 Benvinguda i pregària

10.30 Tallers

14:00 Dinar a l'hotel Ciutat de Castelldefels

16:00 Tallers a la parròquia

20:00 Eucaristia (oberta a tots els equips)

21:30 Vetllada i sopar compartit als salons de la parròquia

Diumenge, 10-11-2019

08.30 Esmorzar

10.00 Oració a l'Església de Santa Maria

10.30 Activitats

13:30 Foto de grup

14:30 Dinar a l'hotel Ciutat de Castelldefels

16:30 Comiat

*L'horari podrà ser objecte de variacions.

Jornades de Formació per a Responsables d'Equips

Castelldefels

9 i 10 de novembre 2019